

egunekoa

Iñaki Garcia, Henrike Knörr, Juan Ignacio Perez eta Ramon Zallo

(EITBko kontseilukideak)

EITBko Kontseilutik

Iazko maiatzaren 13ko emaitzei ego-
kitzeko, EITBko Administrazio Kont-
seilua berritu behar da laster. Hots,
Parlamentuak izendatu behar ditu alder-
dietako hamabost kideak –hauteskunde
emaitza haien arabera– eta gizarte-era-
kundeen lau ordezkariak (kultura mundu-
ko, unibertsitateko, gehiengo duen sin-
dikatu eta kontsumitzaile elkarteak).
Hori dela-eta, agintaldi labur honetan
egin dugunaren berri eman nahi dugu jen-
dartearen, gizarte-ordezkariek izan garen
aldetik, eta gerora begira zenbait iradoki-
zun aurkeztu. Kontu-emate hau are beha-
rrezkoagoa da, lehendabizikoz ezagutu
baitu EITBk gizarte-ordezkaritza, legea
aldatu zenetik.

Parte-hartzea

Uste dugu, zinez, lan polita burutu dugula
Kontseiluan. Begi bistan dago lan hori,
galderetan, gai-ordenako puntuetan, do-
kumentuetan, kritikan, zenbait progra-
maren begiraleztan, zuzenketa-testue-
tan, atxikimenduetan... Horrenbestez,
Kontseilua indarberritu da, aurreko egoe-
ra utzirik, zeinetan alderdiek beren orde-
zkaritza-kopuruaren arabera jokatzeko bai-
tzuten, eta maiz aski erabakigarri izan
gara, batera edo bestera. Horrela gertatu
da azken Aurrekontuarekin, Plan Estrate-
gikoa deritzanarekin, zuzendari nagusia-
ren kontu-ematearekin, seihilabeteko
programazioaren irizpideekin, gehiegike-
riak ikusi ditugunean publizitatearen in-
guruko araugintza betetzearekin, euskara
zuzenak behar duen arretarekin, elkar-
te-telebistan sarbidea eskatu dutenean,
zenbait programa zalantzan ipini ditugu-
nean, eta abar. Era honetara, EITBko Zu-

zendaritzak ahalegin bereziak egin behar
izan ditu arazo askoren gainean azalpe-
nak emateko, eta ez soilik arazo politikoei
buruz.

Aldiz, EITBko Kontseiluan eratu diren
gaikako batzordeen emaitzak ez dira hain
gogobetegarriak, zoritxarrez. Nonbaite-
tik hasteko, Hizkuntza Batzordeak asmo
on eta zabalak zituen bi hizkuntzen kalita-
teari begira, baina langileetan eta bitarte-
koetan diru gutxi ezarri da orain arte. Li-
buruen alorrean zegoen eta dagoen pre-
mia gorria berdintzeko ere ez da gogotsu
agertu Zuzendaritza.

Informazioaren estatutu profesiona-
ren Batzordeak ere ezin izan ditu bukatu
bere lanak, baina bi zirriborro utzi ditu bi-
ribilduak, oso bestelakoak: bata batzor-
deburuak eginga, eta bestea zuzendariak.
Ondotik etorriko diren kontseilukideek,
berri, hartuko ahal dute lan garrantzisu
hau!

Publizitatearen Batzordean garbi ikusi
da EITBk, huskeriak huskeria, zintzoki
betetzen duela alor honetako legea. Hala
ere, haren erabaki-ahala oso mugatua da,
benetan. Areago: bazterturik sentitu da,
funtsezko arazo batzuetan ezin ezer egi-
nik. Adibidez, gero eta iragarki gehiago
ematen ditu EITBk, eta zenbait mezu ez-
tabaidagarriak dira.

Aurrera begira

Gure iritziz, alderdien EITBko ordezkari-
tza berriz pentsatu behar da. Ez gara gure
kontseilukideak kritikatzeko ari. Jokabidea
dugu kritika-gai, zeren alderdien orde-
zkariak (parlamentariak, prentsa-zerbi-
tuetako kideak edo batzorde betearazle-
etako kideak) behartuak bezala jarduten

baitira. Berez, egokia ez den bikoiztasuna
aurkitzen dugu jokabide horretan: alder-
dien Kontseiluko ordezkariak Parlamen-
tuko Kontrol Batzordean duten ildoak ja-
rraitzen dute gehienbat. Ez dezagun
ahantz Parlamentuko batzorde horrek in-
formazio-politikaz eta alderdiei eta gaiei
ematen zaien tratamenduaz eztabaidatu
behar duela.

Gure gizartean bizi dugun polarizazioa
oztopo larria da Kontseiluan. Berez,
EITBko Kontseiluak ekoizpenen «admi-
nistrazioaz», programazioaz eta herri-
zerbitzuaren kudeaketaz hitz egin behar-
ko luke, aholkuak emateko zein erabaki-
tzeko. Baina alderdien ordezkariak maiz
aski zuzendari nagusiaren proposamenei
bai edo ez esatera mugatzen dira, eta iriz-
pidea da alderdia gobernuan ala oposi-
zioan izatea. Bereizkuntza nabarmena
Batasunaren eta Ezker Batuaren bozera-
maileak izan dira, beren kabuz ibiltzen eta
EITBren hobekuntzan pentsatzen jakin
baitute.

Zuzendari nagusiari dagokiola, aldeko
iritzia dugu, erabat hartuta. Kudeatzaile
ona izan da, eta haren agintepean zerbi-
tzuak zabaldu eta hobetu dira (nazioarte-
ko kateak, webgunea, berezko ekoizpena,
digitalizazioa, Plan Estrategikoa...). Gai-
nera, argibidea galdetu zaionean eran-
tzun du eta malgutasunez jakin du joka-
tzen gai batzuetan, kontseilukideen jarre-
rak jasotzeko.

Berrien programak, aitortu behar da,
askoz ere zabalagoak dira orain, profesio-
nalagoak eta orekatuagoak, beste irriti
eta telebistetan baino. Hain zuzen ere,

(Hurrengo orrialdean jarraitzen du)

zutabea

Kepa Korta

Autoak eta biktimak

Ez dago gaian aditua izan beharrik, egiten
dituen autoak euskarririk gabekoak dire-
la ikusteko. Baina ez du inporta. Autoek
ongi betetzen dute beren funtzioa. Biktima ugari
uzten dituzte bidean. Larriak batzuk, arinak bes-
teak. Sendagarriak batzuk, ondorio gaindiezine-
kin besteak. Eta horixe dute helburu: biktimak
eragitea. Jakina, ez naiz automobilez ari, minis-
tro izan nahi omen zuen epaileak 1998ko udatik
aurrera sinatu dituen auto ezagun batzuez baizik.

Auto horiek ezaugarri komun bat dute: ez dute
delitu frogatzen. Jasotzen dute-
na epailearen teoria bat da: ETaren eta garaian
garaiko jopuntutzat hautatzen duen elkarte, en-
presa, komunikabide edo dena delakoaren arte-
ko harreman meronomikoa baieztatzen duen te-
oria. Horrekin nahikoa du komunikabideak eta
enpresak itxi, elkarteak lege kanpo utzi eta per-
sonak kartzelaratzeko. Ez da sekula azaltzen
zein den, legearen arabera, bakoitzari leporatzen
zaion delitua eta zein frogak. Nahikoa da teoria
oro-esplikati boan azaltzen den azpimultzo horie-
tako bateko kide izatea kartzelan bukatzeko. Su-
per-epailearen autoen biktimen zerrenda luzea
da, oso luzea. Zenbat dira azken lau urteotan
epailearen aurretik deklaratzera pasa direnak?
Zenbat atxilotuak? Zenbat kartzelaratuak? Zen-
bat bertan jarraitzen dutenak? Zenbat dira bal-
dintzapeko askatasunean daudenak? Zenbat eu-
ro ordaindu behar izan da askatasun horren tru-
ke? Zenbat dira astero epailearen aurrean pasa
behar dutenak? Zenbat espainiar estatuko mu-
gak pasatzeko baimenik gabeak? Zenbat epaie-
tan akusatuen aulkian eseri beharko dutenak?

Horiekin batera, euskal herritarren informazio
eskubidea, iritzi askatasuna, adierazpen askata-
suna, elkartze askatasuna, hots, gizarte demo-
kratikoetako oinarriko eskubide zibilak dira izar
bihurtu omen den epailearen autoen biktima la-
rrienak. Horiek guztiak akusatu gisa kabitze-
ko moduko aulki eta gelarik topatzea ez du erraza
izango Espainiako «justiziak». Nonahi ere, nola-
nahi ere, defenditu egingo ditugu. Defenditu
egingo gara.

seiko urrea

Iñaki Lasa

Budisten ikasgaia

Iruñeko tren geltokiko eserleku
zaharkituan, egunkaria eskutar-
tean eta gorputza egokitu ezinik
nengoela, pertsona batek nere arreta
erakarri zuen. Kolore beroak dituen
tunika daraman burusoil irrifartsua da.
Monako budista itxura guztien arabe-
ra. Irrifar zabala eskaini dit eta ondoan
eseri da, irrifarra itzuli diot, kostata.
Izan ere, Egunkariako titularrak ez du
irrifarrerako gogo gehigirik eskaini-
tzen: «Lagunaren arabera, euskara
'kanpoko agentea' da, eta 'kezka itur-
burua' NUPen».

Nere egonezinaz oharturik eta irri-
ferra behin ere utzi gabe, honako hau
esan dit: Kaixo lagun, haserre, ezja-
kintasuna eta garrantzirik gabeko gau-

zekiko atxikimendua dira sufrimen-
duaren iturburua. Trena etorri eta joan
egin da monako atsegina.

Sufrimenduaren uzta jasoko dute
gure agintariak, sufritzen duen herria
sortzen ari dira gure agintariak, haser-
rea nonahi zabaltzen dutenean. Eus-
kaldunak, hots, nafar herritarrak, uni-
bertsitatean, osasunbidean, hezkun-
tzan, komunikabideetan mesprexuz
tratatzen gaituztenean haserre sor-
tzen dute, haserre bizia. Bertakoa izan
eta norberaren herrian kanpotar senti-
tzea ezagutu dezakegun oinazetik
handiena da, kanporatuarena baino
handiagoa, oraindik ere. Nola pentsa-
tu behar dugun, nola ikasi behar du-
gun, nola hitz egin behar dugun ezar-

tzen digutenean, haserre sortzen du-
te, oinazea sortzen dute. Herri ezjaki-
na sortzen ari dira. Gezurren bidez
bertakoa dena kanpotik ekarritakoa
dela sinetsarazi nahi digute. Gutxi-
goaren inposizioaz hitz egiten dute,
baina gu gara guztien unibertsitatea
den horretan ikasterik ez daukatenak,
gu gara, gure seme-alabak sendagile-
rengana bat-bateko itzulpen zerbi-
tzuarekin eraman behar dutenak, gu,
leihatila grisetan *Háblame en cristiano*
etengabea jasan behar dutenak. Herri
ezkajina, sufritzen duen herria da.

Eta hori dena, pentsamendu baka-
rra ezartzeko, boterea mantentzeko,
norberaren ideiak inposizioaren bitar-
tez ezartzen segitzeko. Demokraziari
bildurra diote faxistek, boteretik gabe
beren ideiek ez dutelako lau xentimo
balio. Sufrimenduaren bidea hautatu
dute Nafarroako agintariak, eta beren
bota lepoan sentitzen segituko dugu
baina ez gara amore ematen duen he-
rria, ez alajaina.

kornerra

Mikel Elorza

Erdialdea

Amorrua ematen du kontzientziaz jar-
dute honek, ez beltz eta ez zuri. Slobodan
Milosevicek agindutako eta onar-
tutakoak doilorkeriak direla salatuko dugu, Sa-
rajevo edo Sbrenicako irudiak gogoratuko,
baina era berean, Nazioarteko Auzitegiaren
gezurak agerian uzten ahaleginduko gara. Mi-
losevic giltzapean eta Sharon agintean egotea-
ri eskandalua iritziko diogu. Nabarmenduko
George Bush Bakearen Nobel sariko hautagai
proposatzea zentzunari burla egitea dela... Be-
gi kritikoa da gurea, baina beti *oro-kritiko* jar-
duteak nekatzen du. Fededunaren erosotasu-
nari inbidia diozu. Baina hori baino amorragar-
riagoa da akatsen errepikapena susmatzea,
ikustea. Jugoslavia desegin egin zen, gerrak
birrindu zuen, imajinaezina zitzaigun eroke-
riak hondatu zuen XX. mende amaieran. Ez
dakit pausorik eman den XXI. ean errepika ez
dadin; epaiketa ez da, hori badakit.

kornerra@egunkaria.com